

De stem des volks

Ik ben onthutst. Ik ben onthuld. Een paar voorlichtmeisjes van de gemeente hebben mij ingelijst en aan de prinsen carnaval aangeboden. Of laten aanbieden. Want voorlichtmeisjes van de gemeente hebben daar hun mannetje voor.

Maar wie ben ik dan?

Daarvoor moeten wij terug naar toen. Toen was ik een Alexandertje dat 's morgens vroeg graag de radio aanzette. Schoon mijn vader het mij verbood. Want de radio stond op een soort console hoog aan de muur. Voor een Alexandertje van drie, tenminste. Om bij de radio te komen, moest ik op een stoel gaan staan en mijn ouders waren bang dat als ik zou vallen, ik die mooie houten kast met al die buizen in mijn val zou meeslepen. En zo'n ding kostte een lieve duit.

Maar ik deed het toch. En op sommige ochtenden hoorde je dan koorzang. Van De Stem des Volks.

'Morgenrood'. Dat soort evergreens. Zoiets wil ik later ook, dacht ik dan. 's Middags had je ook wel koorzang, maar dat waren de meisjes van Sweet Sixteen die over Peter zongen. Groot en blond en achttien jaar. En dat was ik nog lang niet.

Maar 's morgens zongen er dames en heren in de radio. Dat hoorde zo. En nu blijk ik dan zelf een meisje te zijn. Getuige de onthullingen van de voorlichtmeisjes der gemeente. Waarschijnlijk bevroeden zij in mij een van de hunnen. Ziet u het al voor u: Alexander Schoonebeek als Sweet Sixteen? Terwijl iedereen weet dat ik eerder die dames en heren van 'Morgenrood' ben.

De Stem der Volks, dus. Een naam waarin de taak van de columnist reeds gebakken zit.

En wie mag Dat Volk dan wel wezen? Rijenaren. Hultenaren. Gilzenaren. Molenschotters. Prinsbossers. Iedereen die Het Volk van 1998 mee uitmaakt. Kleurrijk en authentiek.

Zo'n stem.

Ja, ik weet dat ik het Jan Vrijman nazeg. Maar wat is een wereld zonder helden?

Overigens ging de politiek deze week ook gewoon door. Heb ik van horen zeggen. Want donderdagavond zat ik voor de buis. Naar Jan Mulder te kijken. Nog zo'n held. En toen las ik 's anderendaags in de krant dat de thuisblijvers weer eens ongelijk hadden. Want het was lachen bij 't Boerke, blijkt achteraf. Zeven lijsttrekkers op een rijtje die elkaar vliegen afvangen. En elkaars programma's verkeerd proberen uit te leggen. Over armoede gesproken. En niemand die de taal van Het Volk spreekt. In ieder geval niet van Het Hele Volk. Man en vrouw. Arm en rijk. Autochtoon en allochtoon. Slim en slimmer. Niemand kent ze allemaal. Behalve Het Volk zelve.

Waarvan ik De Stem ben. En zal blijven. Want zo wil ik het. (En vader Aarts ook, heb ik gehoord - al brengt mij dat weer aan het twijfelen.) We zijn tenslotte niet op de wereld om er iets aan te ontnemen, maar om er iets aan toe te voegen. En dat is weer van Vrijman.

Met instemming geciteerd.

En dan nog wat namen. Want hier genoemd worden is erg. Maar niet genoemd worden is nog veel erger. En ze doen toch zo hun best. Daarom negen namen waar u nog nooit van gehoord hebt: John Beeking, Harrie van den Broek, Kees Caspers, Mart Gosens, Ad Haagh, Jaap ten Have, Jan de Jong, Astrid Koster, Bert Wagemakers. U kent ze niet en dat geeft niks. Het zijn The Eager Young Men van de plaatselijke politiek. En de duizend-guldenvraag luidt: welke namen zult u na 4 maart nog steeds niet kennen?

In ieder geval hebben ze nu één keer in dit Weekblad gestaan.